

radšjo we Pohorschenju, hacž so bychu swo-
jich Knežicu rosnjewali, aby so tajkeho Po-
snačja dla do nječajkeho Stracha podali, a
nochzedza jim stym najmenschim Słowcz-
kom blisfko pschindž. Gzi myšla šebi, so
jim smolom wo Ziwenje, Rohi, Ruzy, a
Woczi pojndže, dyž so wot swojich Knežich
wotdžjelicz a psched Pschibojstwom czjekacz
budža.

Tak je tež stym podjanskimi Prjedaremi
jene šjawne a wulke Pohorschenje. Jim
neje na tym ležane, so bychu to newedžili,
šchto neprawje je. Jara derje wedža woni,
so jich Ziwenje, dokelž so do Mandželstwa
nepodadža, bes Pohorschenja a wulkich Kje-
chow wostacz nemože. Woni wedža, so so
nedyrbja Sswjedomnja Jydžje dla wobče-
žowacz, ani so Bože Wotkasanje rostorhacz,
ale zyle wobu dželicz, tež so niz kšemretym
Sswjatym modlicz ic. Ale pschitym a we
tajkim Pohorschenju wostanu woni Penk
twerdže. A nedžerzi jich hewak nicžo horje,
hacž so šebi myšla: Jeli so to podjanske Zi-
wenje wostajimy, da pojndže nam wo Ruzy
a Rohu, my so nebudžemy moz sežiwicz,
my budžemy dyrbecž khodžo prošwicz, kajž
Kromi, Sslepi, a Wobšchfodženi, kotšž
šebi šwoj Kšeb sašluzicz nemoža. Gzi noch-
zedža žanu Bolosž wustacz, ani teho Ewan-
geliona dla nješchto czerpicz, ale sapocznu

jo na to, kajž ton Kneš tudy praji, so woni
radšjo, swobimaj Rukomaj, Rohomaj a
Wocžomaj do Helse delje, hacž šjenej Ruku,
Rohu aby Wotom do Nebeš zedža.

Tak dže to Napominanje nascheho Kneša
Jesom Krysťuša na woboje, menujzy, my
dyrbimy so psched Pohorschenjom ladacz,
so by nihto psches naš pohorschowany ne-
byl. Pschetož hewak by tebi ljepe bylo, so
by mloušti Kamen na twojej Schiji wišak,
a ty do Sobiny teho Morja puschčeny byl.
Potom nedyrbimy so my tež psches Pohor-
schenje sawešž dacž, ale pschi Božim Słowi
wostacz, a nicžo pschecžimo nemu ueczinicž,
nech drusy Ludžo ktemu praja, šchtož zedža,
nech so šmjeja, aby njewaju, šchfodža aby
pombaju.

To ze našch luby Kneš Krysťus šwojim
Kšchesžjanam poruczicz. Pschetož won wi-
dži, kak wulzy wele na tym ležane je, a kak
so tola jara boršy stane, so Pohorschenje
damy, aby so so Pohorschenju sawešž da-
my. Boh ton wječžny Wotž žyl naš
psches šwojeho šwjateho Ducha,
Jesom Krysťuša dla, pschedewšchit-
kim Pohorschenjom nadnje swarno-
wacz, a naš we prawej Wjeri, pschi
šwojim Słowi bewšchitkeho Po-
horschenja miłosziwje šdžeržecz, a
wjeczņje šbožnych šczinicž. Amen!

Na Sswedžen šwjateho Schimana a Judascha.

Duscha.

Dy tež budže Jeshu kemnt
Do kraja tych Ssylsow pschidž?
Dy ze Ssudnosž sahnacž wemni,
A me sašo wustrowicz?

Schjednje šeho Kšcha psu,
Kotryj rježe moju Schiju.
Boj, moj Jeshu najlubschi,
Bo tebi so šypsčezje mi. Amen!

Krysťus:

Schto so tak rudžisch, luba Duscha, a šy tak nepokožna? Duscha: Ach Kneže Jeshu, nedyrbjata
ja šrudna byč, dyž me ton šy Sswjet tak bes Winy hidži? Ja czinju, šchtož možu, šluzu mojemu
Bohu, a lubuju mojeho Blisheho, a tola me na Pokoj newostaja. A to me najbole boli, so mi czi
Kšchodu czinja, kotšž zedža pjekni fromni Ludžo rjekacz, tak so nicžo drube, hacž jeno, Žehnjo, Žehnjo,